

사 뒤
물 모
의 습

เมื่อเข้าใจ
สิ่งต่างๆรอบตัว
ก็จะเข้าใจถึง
หัวใจเราเอง

spr^{ing}books

เมื่อเข้าใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ก็จะเข้าถึงหัวใจเราเอง

사물의 뒷모습

อัญชล

เรื่องและภาพ

วนิดา คราวเหมาะ

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ช่วงที่ฉันจัดสวนใหม่ ๆ สิ่งที่เคยปลอบขวัญเพียงอย่างเดียว

คือเฉียวนานงานนี้ก็คงจะเสร็จ

ถ้าเป็นแบบนี้ฉันก็จะได้กลับไปอ่านหนังสือแบบเงียบ ๆ

และกลับไปมีชีวิตแบบเดิมที่ได้ออกกำลังกายและทำงานตามเดิม

— อัญชล

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เมื่อเข้าใจสิ่งต่างๆ รอบตัว ก็จะสามารถเข้าใจตัวเอง

사물의 뒷모습

springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Springbooks

사물의 뒷모습

THE OTHER SIDE OF THINGS

Copyright © Ahn, Kyuchul, 2021 All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by Hyundae Munhak Publishing Co., Ltd., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited in 2022 by arrangement with Hyundae Munhak Publishing Co., Ltd. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5148-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชชอดุล • บรรณาธิการ อัญชลี ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนเสถิตกุล, ส่องนา ภัทรวริย

ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระอ

สารบัญ

บทนำ ช่วงเวลาที่นางฟ้าผ่านไป	2
บทที่ 1 เวลาของพืช	
รูปร่างและสิ่งที่ไม่ใช่รูปร่าง	7
ลูกบอล	11
ภาชนะต่างๆ	15
วิธีการเป็นสายลม	19
น้ำตาเทียม	21
เลื่อยที่อ้อๆ	25
สนิม	29
สรรพสิ่งทั้งหลาย	33
ไฟฟ้าจากน้ำตา	37
ภายนอกกับภายใน	41
แก้วน้ำ	45
ตะปูเกลียว	47
แรงเฉื่อย	51
ปัญหาแห่งความสมดุล	55
ภาพสเก็ตช์ของไม้ดอก	59
สัญญาณต่างๆ	63

ลุ่มเสียงทั้งหลาย	67
สิ่งที่ต้องเรียนรู้จากต้นไม้	71
มีชีวิตรอด	75
เมล็ดพันธุ์	79
เวลาของพืช	83

บทที่ 2 คำศัพท์ยี่สิบคำ

โลกที่ไร้ซึ่งประธาน	89
ว่าด้วยเรื่องชื่อ	93
ว่าด้วยเรื่องเสียงรบกวน	97
จากซากปรักหักพังของคำพูด	101
ปัญหาระหว่าง A กับ B	105
ประธานปลอม	109
จังหวัดไม่เคยกรี๊ดร้อง	113
วัชพืช	117
ความแตกต่างเล็กน้อย	121
คำศัพท์ยี่สิบคำ	125
ช่วงเวลาที่มีผลกับคำพูด	129
ปัญหาของมูมฉาก	133

บทที่ 3 ความรู้สึกขอบคุณต่อศิลปิน

วิธีการทำให้ศิลปินหายไป	139
กำแพงสองฝั่ง	143
แก้วเซรามิก	147

วงกลมที่ไม่สมบูรณ์	151
ปีกของนกติด	155
หูแว่ว	159
เส้นด้ายตามขวางและตามยาว	163
ตัวอักษรที่เขียนบนสมุดสเก็ตซ์	167
ดินสอและยางลบ	171
วิธีทำให้ไม่ลืมหูล	175
รอยเอจเจอร์ 2	179
พีระมิด	183
ยุคอายุชั้นหนึ่งร้อยปี	187
ความรู้สึกรักขอบคุณต่อศิลปิน	191
เป็นทุกสิ่ง แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้เป็นสิ่งใดเลย	195

บทที่ 4 บ้านที่มีสวนหน้าบ้าน

แรงโน้มถ่วง	201
จนถึงวันพฤหัสบดี	205
ฝุ่นละอองขนาดเล็ก	209
สิ่งที่เราไม่ได้เรียนรู้	213
ช่างไม้ที่ดี	217
บ้านที่มีสวนหน้าบ้าน	221
ห้องทำงาน	225
บ้านที่โดดเดี่ยว	229
ฝนที่ตกเมื่อวาน	233
สารทุกข์สุกดิบ	237

ลูกชายที่แก่กว่าพ่อ	241
รูปภาพในวันวาน	243
สิ่งต่างๆ ที่ยังไม่หยุดนิ่ง	247
ตอนที่เรื่องใด ๆ ยังไม่เกิดขึ้น	251
พ่อไม่ได้อยู่กับพวกเรา	255
ข้อความ	259
การวิ่งแข่งกับเวลา	263
บ้าน	267
โปสเตอร์การ์ด	271
เกี่ยวกับผู้เขียน	274

บทนำ

ช่วงเวลาที่น่าฟ้าผ่านไป

มีคำพูดหนึ่งในภาษาเยอรมันและฝรั่งเศสว่า ‘ช่วงเวลาที่น่าฟ้าผ่านไป’ ซึ่งใช้เรียกช่วงเวลาที่อยู่ๆ การสนทนาของผู้คนก็หยุดลง และความเงียบอันแปลกประหลาดเข้าครอบงำราวกับว่า ‘นางฟ้ากำลังผ่านไป’ ฉันจะขอยืมสำนวนนี้มาใช้เพื่อบอกว่าตัวอักษรต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้ เป็นการบันทึกช่วงเวลาเหมือนที่นางฟ้ากำลังผ่านไปสำหรับตัวฉันเอง

ตลอดวันฉันมักอยู่ที่ห้องทำงานและอยู่ภายใต้ความเงียบเป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าจะอยู่เพียงลำพัง แต่การสนทนายังคงดำเนินต่อเนื่องไปไม่หยุด ช่วงเวลาที่วาดรูปหรือดูแลต้นไม้ ฉันได้สนทนาพูดคุยกับวัตถุต่างๆ สมอและมือของฉันได้พูดคุยกัน และมือขวากับมือซ้ายก็ได้สนทนากันด้วยเช่นกัน การสนทนาที่ไร้ซึ่งคำพูดเช่นนี้ เมื่อมันสิ้นสุดลง เมื่อความเงียบเข้าครอบงำ หรือเมื่อมีนางฟ้าผ่านตัวฉันไป วัตถุต่างๆ ที่ฉันได้เจอก็มีรูปลักษณะที่แตกต่างกันออกไปอย่างสิ้นเชิง ภายใต้การเดินเล่นอันสั้นที่ฉันเดินตามวัตถุพวกนั้นไป และได้พบกับ

ใบหญ้า แมลง และต้นไม้ต่างๆที่เคยเดินผ่านไปอย่างไม่ใส่ใจ
แม้เราจะเป็นคนสร้างมันขึ้นมาเอง แต่กลับได้พบกับภาพ
เบื้องหลังของวัตถุที่ไม่เคยรับรู้มาก่อน การเดินทางอย่างไรซึ่ง
จุดหมายปลายทางยังคงดำเนินต่อไป ในเส้นทางที่รายล้อม
ทั้งสี่ทิศ เราคงได้พบกันอีกที่ไหนสักแห่ง บางทีอาจเป็น
ช่วงเวลาอันสั้นมาก หรืออาจเป็นเวลาที่รอคอยเท่าไรก็ไม่มา
เสียที มีเพียงแค่เวลาที่นางฟ้ากำลังผ่านไปเท่านั้น เป็น
ช่วงเวลาที่เราไม่รู้สึกรอคอยกับการได้ชื่อว่าเป็นศิลปิน

ขอขอบพระคุณท่านประธานยังชูจิน ประธานสำนักพิมพ์
ฮยอนแดมุนฮัก ผู้ช่วยรวบรวมผลงานนี้จนได้เป็นหนังสือ
เล่มที่สามสำหรับช่วงเวลาอันยากลำบากแบบนี้ สำหรับหนังสือ
เล่มนี้ ฉันหวังเพียงแค่อยากให้ทุกคนได้ยืนอยู่คู่กับงานประพันธ์
อันเจิดจรัสของฮยอนแดมุนฮัก อีกทั้งต้องขอขอบพระคุณ
กองบรรณาธิการที่ช่วยเริ่มต้นฉบับที่ส่งตอนกำหนดส่งงานแบบ
จวนเจียนทุกครั้ง และอยากถ่ายทอดความรู้สึกขอบคุณและ
ความรักที่มีต่อภรรยาและลูกๆ พวกเขาคือคนที่ได้อ่านงานเขียน
ของฉันก่อนใครเสมอ

บทที่ 1

เวลาของพีช

ตัวอย่าง

AMU

「งานสองประติมากร」

21 × 30 cm. ภาพวาดดินสอบนกระดาษ 2020

รูปร่างและสิ่งที่ไม่ใช่รูปร่าง

ว่ากันว่า มีเกลันเจโล¹ มีความสามารถไม่เหมือนใคร เรื่องการมองรูปร่างของประติมากรรมที่ซ่อนอยู่ภายใต้หินอ่อน เขาคือเด็กหนุ่มผู้เป็นวีรชนและกล้าหาญที่จะปะทะกับโกลิธ² เขามองเห็นรูปร่างของดาวิด³ แฝงซ่อนอยู่ภายใต้ก้อนหินที่ไม่มีประติมากรคนใดสนใจ แต่เขากลับทำให้รูปร่างนั้นปรากฏออกมาบนโลกใบนี้ราวกับดาวิดยังมีชีวิตและหายใจอยู่

ประติมากรคือคนที่ปลดปล่อยอิสรภาพของรูปร่างที่โดนตรึงไว้ภายในก้อนหิน คงไม่มีใครคิดลดคุณค่าความสามารถในการมองเห็นพิภพวัตถุด้านนอกจนทะลุปรุโปร่งของเขา และคงไม่มีใครมีความคิดที่จะลดคุณค่าผลงานชิ้นเอกจำนวนมากที่เขาหลงเหลือเอาไว้ได้ แต่ฉันสงสัยว่า จะมีเศษชิ้นส่วนเล็กๆ น้อยๆ

¹ ไมเคิลแองเจโล มีชื่อเต็มในภาษาอิตาลีว่า ‘มีเกลันเจโล ดี โลโดวิโก บัวนาร์โรตี ซิโมนี’ เขาเป็นทั้งประติมากร จิตรกร และสถาปนิกคนสำคัญแห่งยุคเรอเนสซองส์ มีผลงานชิ้นสำคัญคืองานแกะสลักหินอ่อนรูปปั้นดาวิด และเป็เอตา ซึ่งจัดได้ว่าเป็นงานชิ้นสำคัญของโลก

² นักรบชาวฟิลิสเตียที่ตัวใหญ่เหมือนยักษ์

³ วีรบุรุษและกษัตริย์องค์ที่สองของอิสราเอล แต่เดิมเขาเป็นคนเลี้ยงแกะแต่เกิดเหตุทำให้ต้องปะทะกับนักรบคนหนึ่งชื่อโกลิธ

หรือเศษฝุ่นปรากฏมากเพียงใดจากก้อนและเหล็กสลักก้อนหิน
ตอนเขาสร้างผลงานขึ้นมา เสียงก้อนกระทบกันนับครั้งไม่ถ้วน
ที่ดังวนอยู่ในหู เศษชิ้นส่วนของก้อนหินอ่อนที่กระเด็นกระจัด-
กระจายรอบด้านจากการแตกหักเป็นเสียง ๆ จนไปสะสมอยู่
ตามพื้น ร่างกายที่เปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อของเขาและฝุ่นหนาที่
กองทับถมเป็นสีเทาในห้องทำงาน ฉันขอแบ่งพื้นที่ของฉันตอนนี้
ออกเป็น ‘สิ่งที่ป็นรูปร่างกับไม่เป็นรูปร่าง’ และ ‘สิ่งที่หลงเหลือ
กับสิ่งที่ละทิ้ง’ การทำผลงานขึ้นมาสักชิ้นแบ่งออกได้เป็นสิ่งที่
น่าจดจำและสิ่งที่ถูกหลงลืม ซึ่งการสร้างผลงานขึ้นมานั้น
เราจำเป็นต้องกำหนดขอบเขตระหว่างสิ่งเหล่านั้นอย่างชัดเจน

สุดท้ายแล้ว ตอนนี้เราก็กำลังตามหารูปร่างที่ยังคง
หลงเหลือภายใต้ฝุ่นผง เศษเสี้ยวที่ถูกทิ้ง และภายใต้ซาก
ปรักหักพังเหล่านั้น ที่มีเกล็ดเงาและรูน้องของเขาไร้สรศ์
รูปร่างที่ซ่อนไว้ภายใต้ก้อนหินอ่อนทั้งหมดบนโลกใบนี้

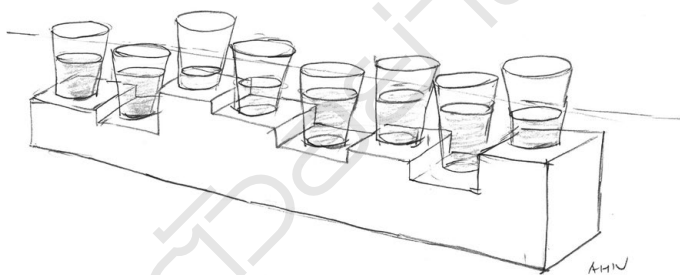
2017 ANN
포장등의 원칙

「กฎแห่งความเสมอภาค」

21 × 30 cm. ภาพวาดดินสอบนกระดาษ 2017

เด็กๆ เล่นฟุตบอล และมักวิ่งไล่ลูกฟุตบอลที่กระเด็นไปในทิศทางสะเปะสะปะอย่างเหินือยหอบ บทบาทของลูกฟุตบอลเคลื่อนไหวย่างจากความคาดหวังของพวกเขา ลูกฟุตบอลจะกระเด็นไปทางไหนไม่มีใครรู้ เป็นการเคลื่อนไหวยแบบไม่มีกฎเกณฑ์ การเล่นฟุตบอลจึงทำให้พวกเขาได้เรียนรู้วิธีการควบคุมและวิเคราะห์เส้นทางของลูกฟุตบอลจากประสบการณ์ ความผิดหวัง และเสียงถอนหายใจนับไม่ถ้วน ดังนั้นการเล่นฟุตบอลของพวกเขาคือการฝึกฝนให้พวกเขาใช้ชีวิตบนโลกที่หมุนไปคล้ายลูกฟุตบอล การที่เรื่องต่างๆ บนโลกใบนี้คาดเดายากสำหรับเด็กๆ มันสอนให้พวกเขารู้ว่าโลกไม่ได้หมุนวนไปตามความต้องการ ไม่เป็นไปตามใจอยาก และไม่มีทางรู้ล่วงหน้า ท่ามกลางความไม่มีกฎเกณฑ์ ถ้าเราค้นพบกฎเกณฑ์แต่ไม่เคลื่อนไหวยไปให้เร็วกว่าลูกฟุตบอล ก็จะไม่มีส่วนเอาชนะเกมการแข่งขันได้ ถ้าอยากเห็นความล้มเหลวบนโลกใบนี้ให้น้อยลง เราต้องเป็นเหมือนกับลูกฟุตบอล

ลูกฟุตบอลไม่สนใจโลกภายนอก การที่เราหลงใหลกีฬาฟุตบอล นั้นเพราะมันไม่สนใจเราแต่อย่างใด และลูกฟุตบอลมีใจเป็นกลางอย่างสมบูรณ์แบบ ซึ่งเป็นสิ่งสำเร็จในตัวมันเอง และไม่มีข้อบกพร่อง สำหรับลูกฟุตบอล ไม่ว่ามีเรื่องใดเกิดขึ้นภายนอก มันจะไม่สนใจสิ่งใดเลย ลูกฟุตบอลจะกลิ้งและกลิ้งไปหยุดอยู่ตรงตำแหน่งใดก็ได้ มันไม่เลือกตำแหน่งว่าตัวเองต้องอยู่ที่ใด และไม่มี ความอยากเลือกด้วย ลูกฟุตบอลอาจกลิ้งหรือหยุดตามแต่ลักษณะพื้นผิว แรงโน้มถ่วงและความบังเอิญหลายอย่าง ในตอนนี้ บางครั้งฉันเองก็อยากเป็นเหมือนกับลูกฟุตบอล

「water glass xylophone」

27 × 19.5 cm. ราวอดดินสอบนกระดาน 2014

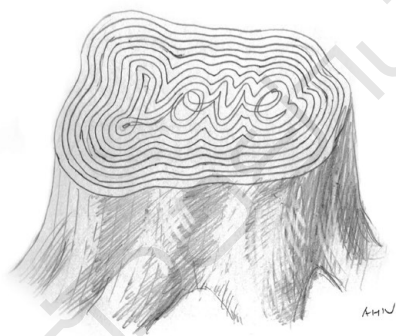
ภาษาต่างๆ

ภาษาต่างๆ ไม่ค่อยพูด เดิมทีพวกมันไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เปล่งเสียง ภาษาไม่ใช่เครื่องดนตรี แต่พวกมันส่งเสียงได้ราวกับเป็นเครื่องดนตรี นับตั้งแต่เสียงกระซิบบางเบาราวกับอยากให้ได้ยินหรือไม่อยากให้ยิน ไปจนถึงเสียงแหลมสูงแผดเข้าไปถึงในกระดูก มันรู้จักสร้างเสียงได้หลากหลาย

ภายในภาษะนั้นว่างเปล่าสร้างขึ้นเพื่อให้บรรจุอาหารภายในเครื่องดนตรีว่างเปล่าสร้างขึ้นเพื่อให้บรรจุเสียงเพลง ตรงจุดที่ภายในว่างเปล่าคือจุดที่เหมือนกันของสองสิ่ง สิ่งเหล่านั้นเหมือนกันตรงจุดที่สร้างปฏิกิริยาการกระตุ้นและการกระทบ คุณงามความดีของพวกมันคือความเจ็บ แต่ความเจ็บนั้นเป็นความเจ็บที่จะหยุดเมื่อไรก็ได้ ภายใต้อาหารความเจ็บประกอบไปด้วยเสียงถอนหายใจ เสียงพึมพำ เสียงอุทาน และเสียงพูดพล่ามที่เล็ดลอดออกมา อีกทั้งตอนภาษาแตกก็จะมีเสียงพ่นดังออกมาสั้นๆ และเป็นเสียงถอนหายใจรุนแรง ภาษาทั้งหมดต่างบรรจุเสียงแห่งความพังทลายของโลกใบเล็กนี้เอาไว้

ตอนสร้างภาษาละ เราเป็นคนสร้างเสียงเหล่านั้นขึ้นมาด้วย อีกทั้งภาษาละอาจสร้างเสียงเหล่านั้นขึ้นมาระหว่างที่สร้างมันก็เป็นได้ มีเสียงซ้อนดัง 'กึ่ง ๆ' แทรกในความเจียบของไต่อาหารที่ภาษาละวางด้วยความสงบนิ่งและมีน้ำหนัก มีเสียงถ่วงน้ำชาวางดัง 'แก๊ง' รวากับเป็นการจุดเครื่องหมายมหัศจรรย์ระหว่างคู่รักที่เพ่งหันหลังให้กันและเลิกกัน สิ่งเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องมีวิธีการอำปาก แต่มันแสดงปฏิกิริยาต่อทุกสิ่งมันตอบรับความไม่สนใจด้วยความไม่สนใจ ตอบรับความโกรธซึ่งด้วยความโกรธซึ่ง และตอบรับความเศร้าด้วยความเศร้า

มนุษย์ใช้พวกมันเป็นภาษาละ แต่พวกมันอาจคิดว่าตัวเองเป็นเครื่องดนตรีก็ได้ การสร้างภาษาละเป็นหน้าที่เรา การใช้ชีวิตของเครื่องดนตรีก็เป็นหน้าที่ของเครื่องดนตรี

「ต้นไม้แห่งรัก」

27 × 19.5 cm. ภาพวาดน้ำหมึกบนกระดาษ 2015

วิธีการเป็นสายลม

ต้นไม้ไหวเอนไปตามแรงลม มันคงคิดวิธีที่ทำให้ปลิวไปไกลแสนไกล โดยปล่อยให้เมล็ดพันธุ์นั้นพัดไปกับลม มันก้าวผ่านขอบเขตความเป็นพืชที่ต้องอาศัยติดอยู่กับที่ใดที่หนึ่ง แล้วคงเรียนรู้วิธีเดินทางให้ได้ไกลเหมือนกับสายลม เมล็ดพันธุ์วางรากและแตกหน่อในที่แปลกใหม่ สถานที่ที่มีมนุษย์อยู่ตรงนั้นลมพัดเมล็ดพันธุ์ให้ปลิวลอยไปที่ใดสักแห่งเหมือนกับจุดหมายที่ไม่ระบุชื่อผู้รับ

ต้นไม้ไม่ใช่หุ่น ความแตกต่างมีเพียงจังหวะแห่งเวลาเท่านั้น พวกมันยังคงเคลื่อนไหวอย่างไม่หยุดนิ่งเหมือนพวกเรา บางครั้งลมนั้นก็มาหาโดยไม่บอกกล่าว ทำให้ใบไม้ร่วงหล่นบ้างก็เขยายก้านเสียนั่นแหละ ระหว่างที่ต้นไม้ต้องยืนหยัดท่ามกลางสายลมแรง มันคงจินตนาการว่าตนเคลื่อนไหวและเดินทางไปตามสายลม

เช้าวันนี้ที่มีลมแห่งฤดูใบไม้ผลิหนาวเย็น ฉันมองบรรดาใบไม้พลางคิดว่าได้เรียนรู้อะไรบ้างจากสายลมนี้ วิธีการเป็นสายลม วิธีการแสดงออกเหมือนสายลมและวิธีการหายตัวไปเหมือนสายลม วิธีการลอบคล้ำไปที่วัตถุต่าง ๆ ด้วยมือที่มองไม่เห็น และทำให้สิ่งที่หยุดนิ่งนั้นเคลื่อนไหวได้ วิธีการทำให้สิ่งที่ร่วงหล่นบนพื้นปลิวขึ้นฟ้าได้อีกรอบ หรือบางครั้งก็เป็นวิธีการทำให้จิตใจที่ไหลวนได้สงบนิ่งและจมดิ่งลง ทำให้คิดว่าฉันได้เรียนรู้จากวิธีพวกนั้นหรือเปล่า

「ร่างกายที่กำเนิดเป็นพืช」

16 × 22 cm. ภาพวาดดินสอบนกระดาษ 1992

น้ำตาเทียม

เมื่ออายุมากขึ้น น้ำตาก็ไม่เพียงพอ ชื่อ ‘อาการตาแห้ง’ นั้นแห้งผากพอ ๆ กับอาการ ต่อม่าน้ำตาแห้งจนความรู้สึกคล้ายเม็ดทรายแทรกอยู่ในลูกตาและทำให้กะพริบตาบ่อยครั้ง การหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดน้ำตาไม่จำเป็นอีกต่อไป ความทรงจำว่าเคยร้องไห้และมีน้ำตาไหลพรากช่างดูห่างไกลและเป็นเรื่องที่ผ่านมาแล้ว น้ำตาที่ต้องไหลได้ใช้ไปจนหมดเลยทำให้คิดว่าร่างกายอาจคิดว่าไม่จำเป็นต้องผลิตน้ำตาเหมือนแต่ก่อนอีกก็ได้ แต่บางทีปริมาณน้ำตาอาจลดลง โดยที่มันยังคงผลิตเหมือนเดิม หรือบางทีปริมาณอาจเท่าเดิม แต่เป็นเพราะตัวเองที่ทำให้มันสลายหายไปก็ได้ เวลาดูละครก็หยดแหมะ ตอนจ้องมองแสงอาทิตย์คล้ายตกดินก็หยดแหมะ ตอนฟังเพลงท่อนหนึ่งที่ตั้งจากวิญญู รอบดวงตาฉันเปียกขึ้นบ่อย ๆ

ไม่ว่าเป็นเพราะอายุหรือเพราะต่อน้ำตา แต่ผู้คนที่ไม่ค่อยมีน้ำตาได้เริ่มใช้ผลิตภัณฑ์ของบริษัทผลิตยาที่แทนน้ำตาขาย ตอนเช้าหนึ่งรอบ ก่อนเข้านอนหนึ่งรอบ ตอนหยอดน้ำตาที่ผู้อื่นผลิตขึ้นเข้าไปในดวงตาหนึ่งหยด เราต่างเริ่มคลำหาความทรงจำอันเลื่อนรางสมัยที่ขนตาเคยเปียกชื้นด้วยน้ำตาน้ำตาเทียมไหลมาตามแก้มคล้ายน้ำตาจริง เราต้องใช้หลังมือเช็ดน้ำตานั้น แล้วความทรงจำแสนเลื่อนรางตอนที่น้ำตาอุ่นๆ เคยไหลลึกลงเวลาหนึ่งก็ผุดขึ้นมา

「เสื่อย」

20 × 30 cm. ภาพวาดดินสอบนกระดาษ 2017

เลื่อยก๊อ ๆ

ถ้าพูดถึงการทำงานที่ต้องจัดการกับต้นไม้ ความสนใจคงพุ่งไปที่อุปกรณ์ประเภทเลื่อย กบไสไม้ และสิ่ว พวกมันคืออาวุธในการฆาตกรรมอันน่าสยดสยอง ซึ่งใช้ตอนตัด เลื่อยเหลาเนื้อของต้นไม้ แต่สำหรับฉัน ฉันชอบจ้องมองรูปร่างของพวกมันที่ส่องประกายวิบวับอย่างเจียบเจียบอยู่บนชั้นวางในห้องทำงานมากกว่า

เลื่อยมีพื้นมากมายเหมือนเท้าของตะขาบ ถ้าจะตัดร่างทันทานแข็งแรงของต้นไม้ที่โดนฝึกจากลมฝนและความหนาว การใช้มีดแหลมคมคงไม่พอ แต่จำเป็นต้องใช้ฟันเลื่อยเล็กจำนวนมาก และต้องใช้เลื่อยเข้าไปเกลี้ยกล่อมต้นไม้ที่มีความเศร้าหมองและอาการขัดขึ้น จากนั้นค่อย ๆ แทรกเข้าไปในช่วงเวลาแห่งประสบการณ์ที่สะสมอยู่ในต้นไม้ในที่ลึกลับ ๆ ดังนั้นคมเลื่อยคงไม่มีทางพร่ำบ่นว่าเหน็ดเหนื่อย เพราะสิ่งที่วางอยู่ตรงหน้าตอนนี้ คือผู้มีประสบการณ์ที่เฝ้าอดทนโดยไม่พูดอะไรเป็นเวลาหลายสิบปี

เมื่อมองเผิน ๆ กระบวนการจัดการกับต้นไม้ด้วยเลื่อย
ค้อน และสิ่ว ดูแล้วคล้ายว่าโลหะจะชนะนำโด่ง ต้นไม้ไม่มีทาง
ชนะความแข็งแรงและเฉียบขาดของโลหะได้แน่ แต่พอมองจ้อง
ไปให้ชัด ช่วงเวลาที่สิ่งเหล่านี้กำลังจู่โจมต้นไม้ ลำตัวของโลหะ
เหล่านี้ก็มีสภาพที่อืด สึก และพังเช่นกัน ฟันเลื่อยแหลมคม
เสียบรูปทรงและสิ่วก็สูญเสียความคมไป ถ้าต้องการใช้มันอีกครั้ง
ต้องขัดด้วยตะไบหรือหินลับมีดเพื่อให้คม เพราะสิ่งเหล่านี้
ต่างโดนเหล่าและเกลารูปร่างของตน พวกมันมีชั่วชีวิตที่
เหนียวยาก มีเพียงแค่เวลาเท่านั้นที่เสียไป ท้ายที่สุดคงถึง
วันที่โลหะก็ต้องคุกเข่าและจากไป แม้เป็นการเผชิญแค่เพียง
ต้นไม้ที่อ่อนแอ ถ้าเป็นเช่นนั้น อุปกรณ์เก่า ๆ ก็จะถูกทิ้งและ
อุปกรณ์ใหม่จะเข้ามาแทนที่

ช่วงเวลานั้นเจ้าของที่ใช้อุปกรณ์นี้คงพานพบกับเวลา
แห่งการขึ้นสนิมและความที่เหมือนเลื่อยเก่านั้นเช่นกัน วันใด
วันหนึ่งคงถึงวันที่ฉันไม่อาจทำอะไรได้อีก เมื่อเป็นเช่นนั้น ไม่ว่า
ต้นไม้จะได้พบกับเจ้าของคนอื่นในนามของโต๊ะหรือเก้าอี้ บางที
นั้นอาจเป็นการได้มีชีวิตต่ออีกช่วงเวลาหนึ่ง ดังนั้นใครกันที่เป็น
ผู้ชนะแห่งเกมนี้

「เดินเล่น」

30 × 20 cm. ภาพวาดดินสอบนกระดาษ 2017

ศัตรูส่วนใหญ่มักตัวเล็กกว่าเรา ปกติพวกนี้จะไม่ทำตัวให้เตะตาและไม่ส่งเสียงอะอะ พวกเขาค่อยๆ เล็กน้อยให้เราลืมนั่นก็เพียงพอ ผลคือยังมีการเคลื่อนไหวเล็กน้อยเพียงใดนั้นอาจมีประสิทธิภาพมากกว่า ผลลัพธ์แห่งกลยุทธ์นี้จะค่อยๆ เริ่มเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เป็นความรุนแรงแบบค่อยๆ บาดตาย ตอนรับรู้ว่าการพังทลายได้เริ่มขึ้นในสถานที่ที่คาดไม่ถึง ตอนนั้นเราคงไม่อาจหวนกลับไปในสภาพเดิมได้อีก เช่น การเกิดสนิมในโลหะ

สนิมเกิดจากรอยแตกเล็กๆ ของส่วนที่มีการเชื่อมหรือรอยเล็กๆ ที่สีลอก ในการจู่โจมตำแหน่งเปราะบางที่สุดของเป้าหมายต้องเริ่มจากเตรียมฐานที่มั่นคงขนาดเล็ก และขยายขอบเขตของตนไปที่ละนิดจากตรงนั้น จนท้ายที่สุดก็ได้แทรกซึมเข้าไปภายในวัตถุ สนิมไม่ใช้วิธีการแบบเร่งรีบ แม้ว่าฝ่ายตรงข้ามจะแข็งแกร่งเพียงใด แต่สนิมรู้ว่า 'เวลา' คือสิ่งที่อยู่

ฝ่ายเดียวกับมัน หลังจากเริ่มต้นแล้วมันจะไม่ยอมหยุด ไม่มีใครสักคนได้รู้จนกว่าส่วนที่ผู้จะคืบคลานไปมากแล้ว ถ้าเกราะกำบังของสีที่คอยช่วยปกป้องการแทรกซึมจากความชื้นโดนทะเลลุทะลวง โลหะที่ถูกขังอยู่ภายในก็จะได้เจอกับบรรยากาศภายนอก และจะเกิดปฏิกิริยาเร้าร้อน นี่คือการบวนการที่อาณาเขตพังทลายลงและภายในกับภายนอกกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน กระบวนการที่ย้อนคืนกลับไปเป็นฝุ่น สิ่งนั้นคือการผุเปื่อย บ้านเมือง สะพาน และอนุสาวรีย์ที่สร้างขึ้น ต่างอยู่ในความอันตรายทั้งหมด การทำให้การพังทลายและสูญสลายที่เราไม่ได้ยินเสียง ทั้งจากใต้ฟ้าเท้าและจากในสมองเกิดซ้ำลง การปิดกั้นภายนอกและภายในของวัตถุไม่ให้ต่างฝ่ายต่างได้มาเจอกันนั้นเป็นหน้าที่ของเรา สนิมคือการดำรงชีวิตที่ตัวเล็ก แต่กลับทำสงครามกับเหล่าศัตรูที่แข็งแกร่งกว่า

เมื่อไรที่เกิดคำถาม
เมื่อไรที่รู้สึกหวั่นไหว
เมื่อไรที่ไม่เข้าใจตัวเอง
ลองหยุดทุกความรู้สึกนั้น...

แล้วเรียนรู้บางสิ่งบางอย่าง
จากสรรพสิ่งรอบตัว
เพราะไม่แน่ว่า
เมื่อเข้าใจแก่นแท้ของสิ่งต่างๆ แล้ว
เราอาจเข้าถึงหัวใจตัวเองมากขึ้นก็ได้

หัวใจอย่าง

หมวดความเรียง

ISBN 978-616-18-5098-2

9 786161 850982

ทดลองอ่าน

Cover Design: Judy

295 บาท